

Sygn. akt IV U 6/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 września 2017 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący: SSR Maja Snopeczyńska

Protokolant : Karolina Nowicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 05 września 2017 roku w Ś.

sprawy z odwołania **I. W.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

w sprawie (...) z dnia 08.11.2016 roku

o świadczenie rehabilitacyjne

I. odwołanie oddala;

II. nie obciąża powódki kosztami.

UZASADNIENIE

Powódka I. W. wniosła odwołanie od decyzji organu rentowego, Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 8 listopada 2016 roku, odmawiającej jej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego od dnia 15 września 2016 roku. W uzasadnieniu odwołania podniosła, że leczy się z powodu depresji i zaburzeń adaptacyjnych i z tego powodu jest niezdolna do pracy. Powódka wniosła o zmianę decyzji i przyznanie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W., w odpowiedzi na odwołanie, wniósł o jego oddalenie, twierdząc że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy i brak jest okoliczności uzasadniających ustalenie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

W toku postępowania

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Powódka od 2004 roku leczyła się w (...) po śmierci dziecka, która spowodowała u niej reakcję depresyjną. Powódka choruje na nadciśnienie, niedoczynność tarczycy, otyłość, stan po resekcji woreczka żółciowego, stan po operacji żyłaków kończyn dolnych. Od 2015 roku leczy się psychiatrycznie po utracie pracy i zwolnieniu dyscyplinarnym

Powódka w okresie od (...) roku pobierała zasiłek chorobowy (182 dni). Od dnia (...) roku powódka pobierała świadczenie rehabilitacyjne.

Orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 28 października 2016 roku ustalono, iż powódka nie jest niezdolna do pracy, stwierdzając jednocześnie brak okoliczności uzasadniających ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego.

Decyzją z dnia 8 listopada 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. odmówił powódce prawa do świadczenia rehabilitacyjnego od 15 września 2016 roku.

Dowód:

- akta ZUS – w załączeniu

- opinia sądowno - psychiatryczna z dnia 17.06.2017r. k. 24-31.

Powódka cierpi z powodu zaburzeń adaptacyjnych z reakcją depresyjną łagodną. Występuje brak przesłanek psychiatrycznych do ustalenia świadczenia rehabilitacyjnego, gdyż powódka jest zdolna do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami. Powódka była zdolna do pracy po dniu 14 września 2016 roku do nadal.

Stan dysfunkcji psychicznych powódki nie jest na tyle nasilony, by powódka wymagała dalszego świadczenia rehabilitacyjnego na jakiś okres i by to poprawiło jej zdolność do pracy, tym bardziej, że jej problemów życiowych będących przyczyną jej zaburzeń adaptacyjnych nie da się rozwiązać metodami psychologicznymi a systematycznie i tak leczy się psychiatrycznie w warunkach ambulatoryjnych.

Dowód:

- opinia sądowno - psychiatryczna z dnia 17.06.2017r. k. 24-31.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył:

Odwołanie jest bezzasadne.

Zgodnie z art. 18 ust 1 ustawy z 25.06.1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity Dz.U. z 2014r. poz. 159), świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy. Jednocześnie przysługuje ono przez okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy (art. 18 ust. 2 ustawy).

Bezspornym było, że w okresie od (...)roku powódka była niezdolna do pracy z powodu choroby, przy czym po wyczerpaniu okresu pobierania zasiłku chorobowego, od dnia (...)roku powódka pobierała świadczenie rehabilitacyjne.

Sporne pozostawało, czy po dniu (...) roku powódka jest nadal niezdolna do pracy.

Jak wynika z materiału dowodowego zebranego w sprawie wszyscy lekarze badający powódkę dla potrzeb niniejszego postępowania - lekarz orzecznik ZUS, trzech członków komisji lekarskiej ZUS i biegły sądowy z zakresu psychiatrii) - zgodnie orzekli, że powódka nie jest niezdolna do pracy. Ponadto biegły sądowy z zakresu psychiatrii wskazał, że stan dysfunkcji psychicznych powódki nie jest na tyle nasilony, by powódka wymagała dalszego świadczenia rehabilitacyjnego na jakiś okres i by to poprawiło jej zdolność do pracy, tym bardziej, że jej problemów życiowych będących przyczyną jej zaburzeń adaptacyjnych nie da się rozwiązać metodami psychologicznymi, a systematycznie i tak leczy się psychiatrycznie w warunkach ambulatoryjnych.

Całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego przemawia za uznaniem opinii jako rzeczowej, spójnej i wyprowadzającej logiczne wnioski końcowe i Sąd nie dopatrywał się jakichkolwiek przyczyn dla których opinia ta miałyby utracić walor wiarygodnego dowodu w sprawie. Ponadto opinia biegłego zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, ma na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego materiału wtedy, gdy potrzebne są wiadomości specjalne. Podlega jak inne dowody ocenie według art. 233§ 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny, które stanowią zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii nie jest więc

przedstawienie faktów lecz ich ocena na podstawie wiadomości specjalnych. Warto również przytoczyć pogląd Sądu Najwyższego, który pomimo upływu czasu nie stracił na swojej aktualności. Sąd Najwyższy w swoim wyroku z dnia 19 grudnia 1990 r. (I PR 148/90, OSP 1991/11/300) stwierdził, iż „Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń”.

Wobec braku podstaw do zmiany orzeczenia Sąd na podstawie art. 477¹⁴ §1 k.p.c. odwołanie oddalił, o czym orzeczono jak w punkcie I wyroku.

Orzeczenie o kosztach (punkt II wyroku) oparto na przepisie art. 102 kpc, mając na uwadze, że z powódką rozwiązano umowę o pracę.